

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 4

8. vsk

1.8.2011

Ruis kypsymässä Kylmälahden maisemassa Imatralla. Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Anteeksi

Olen työssä ja vapaa-ajallanikin varsin paljon tekemisissä pienten lasten kanssa. Eräänä päivänä lapsi kiusasi pienempäänsä. Menin selvittämään heidän välejänsä. Siinä sain minäkin vihaisia katseita ja pahoja sanoja osakseni.

Istuimme hetken hiljaa, me kaikki kolme. Sitten kehotin murjottavaa lasta pyytämään anteeksi tekemisiään ja sanojaan. Niinpä hän sai suustaan sanan: Anteeksi. Samalla hetkellä koko hänen olemuksensa muuttui, paha olo hävisi. Hän lähti silmät loistaen ja ilosta hyppi lelujensa pariin. Sain ihanan oppitunnin anteeksi-sanan vaikutuksesta.

Muistamme kertomuksen Etiopian kuningattaren hoviherrasta. Hän sai kuulla ilosanoman Jeesuksesta, Pelastajasta. Hän uskoi Jeesukseen ja Filippos kastoi hänet. Raamattu sanoo, että hän jatkoi matkaansa iloiten.

Kun ihminen saa syntinsä anteeksi, seuraa siitä väistämättä ilo. Siihen iloon yhtyvät myös enkelit taivaassa. Enkelien ilosta saamme lukea Luukkaan evankeliumin viidennessätoista luvusta.

Jumala lähetti Jeesuksen maailmaan meidän syntiemme takia. ”Sitten Johannes Kastaja osoitti Jeesusta ja sanoi: ’Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!’” (Joh. 1:29.) Sinulla ja minulla on mahdollisuus saada synnit anteeksi. Tämä on koko Raamatun pääsanoma.

Eräässä laulussa on sanottu näin: ”Taivaaseen jos tahdot, katso Raamattuun, kätkeytyyhän Jeesus sanaan siunattuun. Siinä armo virtaa sieluun janoiseen, onnellinen mieli liittyy kiitokseen.”

Millainen tämä maailma olisikaan, jos Jumalan Pyhä Henki saisi enemmän vaikuttaa meissä! Näin me uskaltaisimme myöntää sydämemme kovuuden ja ylpeyden.

Jospa vielä tulisi herätyksen aikoja, jolloin monet itkisivät syntejään, pyytäisivät niitä anteeksi ja saisivat kokea pienen lapsen tavoin riemullisen vapautuksen taakoista ja ilon.

Tätä armoa me rukoilemme perheisiimme ja läheistemme keskuuteen. Riemullista ilosanomaa Jeesuksesta ja syntien anteeksiantamuksesta julistetaan ympäri maailmaa erilaisin menetelmin.

Kiitollisina kuulemme uutisia, kuinka ihmisiä eri kansoista ja kieliryhmistä tulee tuntemaan Herran Jeesuksen omana Vapahtajanaan ja Messiaanaan. Taivaassa on varmasti jatkuvat ilojuhlat.

*Ainoa anteeksiantamus,
ainoa synnin sovitus
ja ainoa tie armohon
Jeesuksen risti yksin on.*

*On ainut neuvo huonolle,
on ainut turva heikolle
ja ainut meillä puolustus
Jeesuksen esirukous.*

*Muut kuollessa ei rauhaa saa,
ei kestä Herran kunniaa,
ei pysy eessä Jumalan
kuin seuraajat vain Karitsan.*

Anteeksisaamisen iloa!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

”Minä etsin itse lampaani ja pidän niistä huolen”

Kuulemme yhä uudestaan ihmisistä, jotka ovat elävän kristillisyyden ja hengellisen uudistumisen toivossa alkaneet kulkea piireissä tai ryhmässä, joissa Jumalan toiminta on näkynyt miltei käsin kosketeltavalta. Sitten he ovat voineet osallistua yleisötilaisuuksiin ja mennä kursseille, joissa on opetettu, miten sairaita parannetaan tai kuinka profetoidaan.

Mutta jossakin vaiheessa vaikeudet ja epäilykset ovat tulleet ilon rinnalle. Innoittavan ilmapiirin sisältä on tullut esille vastenmielisiä asioita, kulissien takaa on alkanut näkyä väärinkäytöksiä. Niistä puhuminen on tehnyt ilmapiiristä kovan. Peitety viha on saattanut olla aistittavissa.

Voi olla, että arvostelun pahaa henkeä ja muuta syntiä on alettu ajaa ulos ja jos se ei ole auttanut, ahdistuvaa ihmistä on alettu syyttää pienestä uskosta ja riittämättömästä rukouksesta. Monia on alettu kutsua riivatuiksi. Heihin on kohdistunut kasvavia henkisiä paineita ja fyysistäkin väkivaltaa. Sitten, ehkä 2-3 vuoden syvän sisäisen kamppailun jälkeen ja masennuksen jo alettua jotkut ovat jättäneet ryhmänsä tai yhteisönsä. Sen jälkeen he ovat kuin liikenneonnettomuuden uhreja, joita on nostettava varovasti.

Kirkkomme ja vapaitten suuntien opetuksessa näistä kokemuksista ja niiden syistä ei puhuta, mikä on tyrmistyttävää. Ei ole oikein, että Jumalan valtakunnan opettajat vaikenevat kärsimyksistä, joita heidän laumansa jäsenillä on eksyttävän opetuksen tähden. On myös ihmisarvoa alentavaa, että seurakunnissa ei anneta tervettä opetusta, jotta kristityt voisivat etukäteen välttää näihin syviin kärsimyk-

siin joutumista. Sanottakoon asia vielä näin: Jos jotakuta julistajaa ei kiinnosta ihmisten varjeleminen eksytyksiltä, niin huomiota voisi myös kiinnittää niihin kansantaloudellisiin menetyksiin, joita ”elävää kristillisyyttä ajavat ryhmät ja liikkeet” aiheuttavat ihmisille, kun he saamansa uskonnollisen kohtelun jälkeen tarvitsevat sairaslomia hoitaakseen traumaan – ja yhä useammin myös pitkiä terapia- ja sairaalajaksoja. Tämä ei ole Jumalalle kunniaksi.

Erkki Leminen on kirjassaan *Armo kuuluu sulle juuri* kirjoittanut: ”Rautakin väsy. Teräsjousen kimmoisuus heikkenee. Vieteri löystyy. Eikö siis ihminen väsyisi. Eikö ihmisen mieli, käskyillä rasitettu, läksyillä kuormitettu, normeilla rajoitettu, sykkyröille kierretty, uupuisi?”

Niin kuin kaikki ihmiset kaikkina aikoina ovat kaivanneet ja etsineet levottomalle sielulle lepopaikkaa ja lepoa, niin mekin tämän ajan levottomat sielut kaipaamme ja etsimme. Meille jokaiselle olisi tärkeää löytää sellainen paikka ja asema, jossa eivät kaikki tuulet voisi meitä heilutella, eivät kaikki lyöjät lyödä, eivät kaikki käskijät iskeä, eivät läksyttäjät läksyttää eivätkä kaikenlaiset vaatijat väsyttää.”

Tämän kaipuun näkee Jumala. Siksi hän sanoi: ”Minä etsin itse lampaani ja pidän niistä huolen. Niin kuin paimen pitää huolta lampaistaan, kun ne ovat hajaantuneet hänen ympäriltään, niin minä huolehdin lampaistani ja haen ne turvaan kaikkialta, minne ne sumuisena ja synkkänä päivänä ovat kaikonneet.” (Hes 34:11-12.)

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Ydinsanoja

Markuksen evankeliumista

Markuksen evankeliumin kerronta huipentuu loppulukujen kuvaukseen Jeesuksen matkasta Jerusalemiin, pidätyksestä, kuulustelusta, ristiinnaulitsemisesta ja ylösnousemuksesta (10:32-16:20).

Jo varhain ilmenee, että juutalaisten johtomiehet suunnittelivat Jeesuksen pois raivaamista (3:6; 11:18; 12:12; 14:1-2). Usein toistuvat myös Jeesuksen sanat siitä, että hän joutuu kärsimään paljon, hänet surmataaan, mutta hän nousee kuolleista (8:31; 9:12, 31; 10:33-34). Jeesuksen ihmeteot olivat vain taustaa kärsimyshistorialle ja lopulta Jeesusta pilkattiin hänen ihmeistäänkin: ”Muita hän kyllä on auttanut, mutta itseään hän ei pysty auttamaan. Tulokoon nyt ristiltä alas – Messias, Israelin kuningas! Kun sen näemme, me uskomme häneen.” (15:31-32).

Markus on tallettanut Jeesuksen kärsimyksistä ehkä kaksi vaikeinta tilannetta: Toinen on tämä: ”Hän alkoi nyt tuntea kauhua ja ahdistusta. Hän sanoi heille: ’Olen tuskan vallassa, kuoleman tuskan. Odottakaa tässä ja valvokaa.’ Hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi maahan ja rukoili, että se hetki, jos mahdollista, menisi häneltä ohitse. Hän sanoi: ’Abba, Isä, kaikki on sinulle mahdollista. Ota tämä malja minulta pois. Ei kuitenkaan minun tahtoni mukaan, vaan Sinun.’” (14:33-36.)

Toinen Markuksen tallentama äärimmäisen vaikea tilanne on tämä: ”Yhdeksännellä tunnilla Jeesus huusi kovalla äänellä: ’Elohi, Elohi, lema sabaktani?’ Se on käännettynä: Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?” (15:34.)

Markus kiteyttää evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta (1:1) näin: Ihmisen Poi-

ka on tullut ”antamaan henkensä lunnaiksi kaikkien puolesta” (10:45). ”Tämä on minun vereni, liiton veri, joka vuodatetaan kaikkien puolesta” (14:24). Siksi ”Ihmisen Pojalla on valta antaa maan päällä syntejä anteeksi” (2:10).

Tämän valossa keidän kohdata sydämeni pohjan paljastavat Jeesuksen sanat: ”Ihmisen sisältä, sydämeistä, lähtevät pahat ajatukset, ja niiden mukana siveettömyys, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, vilppi, irstaus, pahansuopuus, herjaus, ylpeys ja uhmamieli. Kaikki tämä paha tulee ihmisen sisältä ja saastuttaa hänet.” (7:21-23.) Kuinka ihmeellistä onkaan, että Jeesus sanoo tällaisille: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan hurskaita, vaan syntisiä.” (2:17.)

Saan siis epäonnistuneena ihmisenä ja syntisenä tulla hänen luokseen, tunnustaa syntini (1:5). Saan rukoilla: ”Jeesus, Daavidin Poika, armahda minua!” (10:47). Saan myös niin kuin lapsi ottaa vastaan Jumalan valtakunnan armon lupauksen (10:15) ja tarttua Jeesuksen sanoihin: ”Sinun syntisi annetaan anteeksi.” (2:5.)

Saan myös tarttua Jeesuksen haastaviin sanoihin: ”Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille” (16:15) ja samalla saan kysyä, missä on minun palvelupaikkani.

Olavi Peltola

Pieni kirja, suuri sanoma

Julkaisuluettelo ja tilaukset

www.juurikasvu.net

(014) 633 334

Olemme Jumalan lapsia silloinkin kun olosuhteet ”puhuvat” muuta

Älkäämme missään olosuhteissa – olkoot nuo olosuhteet miten kauheita ja ahdistavia ja vaikeita tahansa – lakatko uskovina rukoilemasta Jumalaa Isänämme.

Katsokaa Jeesusta Kristusta ristillä. Teloituksen aiheuttamista kivuista ja tilanteen synnyttämistä hengellisistä koettelemuksista huolimatta Herra Jeesus säilytti uskon siihen, että hän yhä oli Jumalan lapsi. Ne koettelemukset, joissa hän Golgatalalla oli, eivät heikentäneet hänen luottamustaan siihen, että hän kokemastaan huolimatta oli Jumalan lapsi. Kun hän ristillä alkoi rukoilla, hän ensimmäiseksi sanoi ”Isä”.

On hyvin tärkeää, että hän opetti meitäkin aloittamaan omat rukouksemme sanalla ”Isä”: ”Isä meidän.” Se muistuttaa meitä aina asemastamme Jumalan edessä. Ja rukoustemme kestävyys riippuu siitä, että tiedämme olevamme Isän lapsia.

Elämänvaiheissa, joissa me menetämme paljon ja joissa meitä koetellaan kovasti, voi mieleemme tulla ajatus, että Jumala ei kohtele meitä niin kuin Isä kohtele lastaan. Pikemminkin meistä voi tuntua siltä, että Jumala kohtele meitä kuin tuomari kohtele tuomittua rikollista.

Mutta kun Jeesus oli suuressa ahdistuksessaan, jollaiseen me emme koskaan joudu, hän ei epäillyt suhdettaan Isään. Hänen kokemuksensa ja hänen suhteensa Isään olivat kaksi eri asiaa.

Kun Jeesuksen verensekaiset hikipisarot Getsemanessa putosivat maahan, hän aloitti tuskaisan rukouksensa sanalla ”Isä”. Kun hän rukoillessaan kysyi, oliko mahdollista, että hänen edessään oleva katkera kalkki otettaisiin pois, hän kysyi tätä Isäl-

tään. Hän rukoili kaiken aikaa aivan niin kuin hän monia kertoja aikaisemmin oli rukoillut vaikka olosuhteet nyt olivat niin tyystin toisenlaiset kuin ennen.

Ristiinnaulittunakin hän rukoili ja kovien kipujen ja ahdistusten uuvuttamana hän sanoi ”Isä”. Vaikuttakoon Pyhä Henki meissä tämän saman, että mekin aina ja kaikissa olosuhteissa säilyttäisimme luottamuksemme siihen, että me olemme Jumalan lapsia. Jumala varjelkoon meitä, ettei meitä johdatettaisi sellaiseen hengelliseen orjuuteen, joka syntyy, kun olosuhteet ja Jumalan lapseus nivotaan yhteen.

”Jos sinä olet Jumalan Poika, niin voit tehdä tämän, muuttaa kivet leiviksi ja syödä”, ilmoitti sielunvihollinen Jeesukselle erämaassa. Ajatus oli tämä: ”Kaikkivaltiaan Jumalan lapsen ei tarvitse nähdä nälkää.” Sielunvihollinen liitti hyvät olosuhteet ja Jumalan lapseuden toisiinsa.

Jos sielunvihollinen kiusaa joskus meitä samalla tavalla, me emme saa antaa periksi. Nähdään mieluummin nälkää kuin sekoitetaan Jumalan lapseus ja olosuhteet toisiinsa. Siinä sekoittuvat silloin myös Jumalan sana ja sielunvihollisen sana toisiinsa. Suokoon Pyhä Henki meille kyvyn nähdä, mikä on kiusaus ja säilyttää luottamus Isään vaikka menettäisimme kaiken.

Kun Jumala sallii meille koettelemuksia, suokoon hän meille myös armon, että meitä ei saisi valtaansa olosuhteiden muuttamisen orjakenki vaan että säilyttäisimme luottamuksen siihen, että meillä ON tai vaallinen Isä ja me olemme hänen armostaan hänen lapsiaan, kävi meidän sitten miten tahansa tässä maailmassa.

Ote C.H. Spurgeonin (1834-1892)

Lohdutusta tosikertomuksesta

Minua ovat usein lohduttaneet Luukkaan evankeliumin ensimmäiset jakeet:

”Koska monet ovat ryhtyneet teemmään kertomusta meidän keskuudessamme tosiksi tunnetuista tapahtumista, sen mukaisesti kuin meille ovat kertoneet ne, jotka alusta asti ovat omin silmin ne nähneet ja olleet sanan palvelijoita, niin olen minäkin, tarkkaan tutkittuani alusta alkaen kaikki, päättänyt kirjoittaa ne järjestyksessään sinulle, korkea-arvoinen Teofilus, että oppisit tuntemaan, kuinka varmat ne asiat ovat, jotka sinulle on opetettu” (Lk. 1: 1-4, KR38).

Tämähän on omistuskirjoitus, jollainen on useimmissa UT:n kirjoissa. Luukas on siis omistanut kirjansa yksityishenkilölle, Teofilokselle, eikä minulle, joka luen hänen kirjaansa joskus 2000 vuoden kuluttua sen kirjoittamisesta. Eihän Luukas osannut kuvitella, että hänen kirjansa kulkeutuisi johonkin kirjakokoelmaan, jota sanottaisiin Raamatuksi ja joka kertoisi samoista asioista kuin hän kirjoitti Teofilokselle. Luukas siis ryhtyi tutkimaan tosiasioita, joista toisetkin olivat kirjoittaneet.

Onko helppo uskoa, että Luukkaan evankeliumi ja muu Raamattu on totta? Nykymaailma on täynnä kaikenlaista tieteen nimissä todisteltua siitä, että Raamattu ei ole totta. Kouluopetuksessa julistetaan evoluutioevankeliumia ja todistellaan, ettei Jumala ole luonut maailmaa, vaan se on kehityksen tulos. Siitähän seuraa tietenkin kysymys muunkin Raamatun kertomusten todenmukaisuudesta. Kun sitten uskovana ihmisenä on tilanteessa, jossa julistajien antamat suuret lupaukset eivät

toteudukaan, sairaut eivät parannu, raha-asiat eivät järjesty ihmeellisesti ja kaiken lisäksi synnittömyyttä ei saavuteta eikä muutosta, vaan lankeemuksia tulee samoihinkin synteihin kuin ennen, niin mieleen tulee koko kristinuskoa koskeva kysymys: lieneekö tuo edes totta. Usko ei aina olekaan itsestään selvyys. Pettymys saattaa vallata mielen ja epäusko sydämen eikä hengellinen elämä ole suloista auringon paistetta.

Mihin silloin uskotaan, kun ei tunnu miltään tai koko elämä tuntuu epätoivoiselta kompuroinnilta?

Pyhä Henki on ollut viisas ohjatessaan Raamatun kirjoittajia. Luukkaan evankeliumin omistuskirjoitus vetoaa siihen, että Luukas on tutkinut, ovatko muiden kirjoitukset Jeesuksesta totta. Luukas toteaa, että Teofilokselle opetetut asiat ovat varmoja ja tosia. Historioitsijana Luukas osasi dokumentoida tutkimansa asiat. Raamatussa vedotaan toki muuallakin silminnäkiäkertomuksiin. Varmaan voimakkain todistus niistä on 1. Kor. 15: 3-6:

”Ennen muuta annoin teille tiedoksi tämän, minkä itse olin saanut vastaanottaa: Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi, niin kuin oli kirjoitettu, hänet haudattiin, hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä, niin kuin oli kirjoitettu, ja hän ilmestyi Keefakselle ja sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen hän ilmestyi samalla kertaa yli viidellesadalle veljelle...”

Uskomme siihen, että Kristus on sovittanut meidän syntimme kuolemallaan ja noussut kuolleista. Tästä Luukkaan ja Paavalin mainitsemat silminnäkiäjät todistavat. Silminnäkiöitä on siis satoja – voisivatko

kaikki nähneet samoja harhoja, jollaisiksi epäilijät väittävät ylösnousseen näkemistä? Minun mielestäni se on mahdotonta. Siis kaikki kertomukset Jeesuksesta ovat totta.

Miten tämä sitten lohduttaa minua? Kuten totesin, kaikki lupaukset, joita Raamattuun vetoamalla on annettu ihmisille, eivät ole toteutuneet enkä minä ole tullut synnittömäksi eikä oloni tunnu kristityltä, pikemminkin päinvastoin, jumalattomalta. Mutta silti turvata Jumalan Sanaan ja siihen, että se on totta minunkin kohdallani.

Raamatun kirjoittajien vetoamukset silminnäkijätodistuksiin ovat tärkeitä. Tapio Puolimatka kirjoittaa kirjassaan Usko, tie ja Raamattu seuraavasti:

”Koska kristinuskon ydinsanomana Jumala on toiminut historiassa, kristinuskon totuuden edellytyksenä on, että tietyt historialliset tapahtumat ovat todella tapahtuneet. Jos kyseisiä historiallisia tapahtumia ei ole tapahtunut, kristinusko on epätosi. Kaikkein keskeisimmät näistä historiallisista tosiasioista koskevat Jeesuksen elämää, kuolemaa ja ruumiillista ylösnousemista. Siksi Uudessa testamentissa kiinnitetään paljon huomiota historiallisten tapahtumien todentamiseen.” (Tapio Puolimatka: Usko, tie ja Raamattu, Kustannus Oy Uusi Tie, 2008, ss. 150-151)

Myös silloinkin, kun olo ei tunnu erityisen ”kristityltä” saan – ja myös *sinä saat* – luottaa Raamatun lupaukseen: ”...ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi” (Matt. 9: 2). Nämä sanat Jeesus sanoi halvaantuneelle miehelle. Nämä sanat Jeesus sanoi myös minulle ja hän sanoo ne sinulle. Tämän sanan ovat kuulleet ne, jotka todistavat Jeesuksesta Raamatussa ja jotka olivat Hänen ylösnousemisensa silminnäkijöitä. Saamme todistajien tähden luottaa Jumalan Sanan lupauksiin siitä, että ”Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi...” (1. Kor. 15: 3).

Heikki Mäkelä

Ihmisen elinpäivät ovat niin kuin ruoho

Kun on kevät, katsellemme luontoa odottaen. Leskenlehti, metsätähti, vanaamo, vehreänvihreä ruoho.

Kaikki on uutta. On kuin ensi kertaa näkisimme sen kaiken. ”On joka suvi ihme uus.”

Ensimmäisten kukkien aika menee ohi ja tulevat seuraavat: juhannuskukat, leinikit, päivänkakkarat.

Ja sitten niiden aika on ohi. Tulee syksy ja talvi. Ruoho kuivuu ja kukkanen lakastuu. Niiden aika on ohi.

”Ihmisen elinpäivät ovat niin kuin ruoho.” Hetken kukkii ja kukoistaa omalla paikallaan.

Mitä tein? Mitä jälkeeni jää? Ei ollut loistoa, ei kukoistusta. Oli hetken kukinta, elämä. Omalla kasvupaikalla. Oli valoa ja varjoa. Myrskyisiä, pimeitä päiviä. Kirkasta, sinistä taivasta. Lempeää, kevyttä tuulta. Mikä oli tehtäväni? Miten sen tein?

Lakastuessa alkaa ymmärtää, että on vain Yksi, joka on jotakin, jonka työ on jotakin. Onneksi on!

Yksi täytetty työ. Täydellisesti tehty. Loppuun asti. Minunkin puolestani.

”Ihmisen elinpäivät ovat niin kuin ruoho... Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole, eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne. Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesti.”

Runoilija sanoo saman asian näin:

*Pientä on kaikki tää,
pieniä laulus ja vaivas.
Suuri on määränpää,
suuri on meri ja taivas.*

Vuokko Jokinen

D.L. Moody

Laki sanoo: Kivitä hänet! Armo sanoo: Syleile häntä.

Otsikossa olevalla ja seuraavassa olevalla tekstillä tunnettu amerikkalainen herätysjulistaja ja kirjailija Dwight L. Moody (1837-1899) tiivisti ja kuvasi, miten erilaisia ja toisilleen vastakkaisia ovat *laki ja armo*.

Laajan evankelioimistyönsä lisäksi D.L. Moody perusti aikanaan mm. Moody Bible Instituten (Moodyn Raamattuopisto) ja Moody Publishers -kustantamon, jotka molemmat toimivat edelleen merkittävinä raamatullisen uskon laitoksina Amerikassa. Raamattuopistossa on 4000 opiskelijaa. Laitosten vaikutus ulottuu yli maailman.

Näin Moody julisti suurten herätysten aikaan Amerikassa (otteita saarnoista):

”Jumalan laki jättää ihmisen kuolemaan. Valitan koko sydämestäni niitä ihmisiä, jotka yrittävät pelastua lain kautta. Laki ei milloinkaan ole voinut eikä tahtonut pelastaa ainoatakaan sielua.”

”Lain kautta ei maailmaan milloinkaan ole tullut elämää. On niin kuin joku on sanonut: Kun laki oli annettu, menetti kolmetuhatta ihmistä henkensä. Mutta kun armo ja totuus tulivat helluntaipäivänä, kolmetuhatta ihmistä löysi elämän.”

”Lain alla kivitettiin rikollinen kuoli-aaksi. Kun tuhlaajapoika palasi kotiin, armo kohtasi hänet ja syleili häntä. Laki sanoo: Kivitä hänet! Armo sanoo: Syleile häntä. Laki sanoo: Lyö häntä! Armo sanoo: Suutele häntä. Laki kahlitsee mutta armo sanoo: Irrottakaa hänet ja antakaa hänen mennä. Laki sanoo, kuinka kurja olen. Armo tulee ja korjaa minun asiani.”

”Ehkä te kysytte, miksi laki ylipäätään on annettu. *Laki tukkii minun suuni*. Armo avaa sen. *Laki tukkii minun sydämeni*.

Armo avaa sen. Kun ihmisten silmät näkevät tämän ihanan totuuden, silloin heidän alinomainen raadantansa lakkaa. He lakkaavat yrittämästä itse avata itselleen tietä Jumalan valtakuntaan tekojen kautta. He myöntävät olevansa kadotettuja ja ottavat vastaan armon vapaan lahjan. Kuule:

Laki on annettu Mooseksen kautta.

Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.

Laki sanoo: Tee tämä ja sinä saat elää.

Armo sanoo: Elä ja sinä olet tekevä.

Laki sanoo: Maksa minulle, mitä olet velkaa.

Armo sanoo: Minä annan sinulle kaiken anteeksi.

Laki sanoo: Synnin palkka on kuolema.

Armo sanoo: Jumalan lahja on iankaikkinen elämä.

Laki sanoo: Joka tekee syntiä, hänen pitää kuolla.

Armo sanoo: Joka uskoo Jeesukseen, hän elää, vaikka olisi kuollutkin, eikä kuukaan, joka elää ja uskoo Häneen, ikinä kuole.

Laki puhuu – tuomiota ja kuolemaa.

Armo julistaa – jumalattoman vanhurskauttamista ja iankaikkista elämää.

Laki sanoo: Luo itsellesi uusi sydän ja uusi henki.

Armo sanoo: Minä annan sinulle uuden sydämen ja uuden Hengen minä annan sinuun.

Laki sanoo: Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee.

Armo sanoo: Autuaita olette te, joiden synnit ovat anteeksiannetut ja joiden rikokset ovat peitetyt. Autuas se mies, jolle Herra ei lue hänen rikkomuksiaan.

Laki sanoo: Sinun tulee rakastaa Herraa sinun Jumalaksi kaikesta sydämestäni ja kaikesta sielustasi.

Armo sanoo: Siinä on rakkaus, ei siinä, että me rakastamme Jumalaa, vaan siinä, että Hän rakasti meitä ensin ja antoi Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi.

Laki puhuu siitä, mitä ihmisen tulee tehdä Jumalalle.

Armo puhuu siitä, mitä Kristus on tehnyt ihmisen puolesta.

Laki puhuu ihmiselle vanhana luomuksena.

Armo tekee ihmisestä uuden luomistyön jäsenen.

Laki vaatii kuuliaisuutta uhaten Herran vihan rangaistuksella.

Armo kutsuu ihmistä hiljaa Jumalan armahtavan laupeuden tähden.

Laki vaatii pyhyyttä.

Armo antaa pyhyiden.

Laki sanoo: Tuomitse hänet.

Armo sanoo: Syleile häntä.

Laki puhuu papillisista uhreista, jotka toistuvat vuodesta toiseen, jotka eivät koskaan tee täydellisiksi niitä, jotka uhraavat.

Armo sanoo: Mutta Hän, joka on uhrannut uhrin syntien edestä – on yhdellä uhrilla tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään.

Laki selittää, että ne, jotka ovat rikkooneet lakia vastaan, tuomitaan lain mukaan.

Armo antaa jokaisen Jumalan lapsen ahdistetulle sielulle rauhan ja julistaa Jumalan pelastusta huolimatta vastustajan syytöksistä. ”Joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään” (Joh. 5:24).

Hän on meidän rauhamme

Kristityn rauha on ehdoton, sillä *Kristus on meidän rauhamme*.

Eivät sinun voittosi, ei sinun pyhityksesi, ei sinun katumuksesi ja kääntymyksesi, eivät sinun rukouksesi, eivät sinun sisälliset tuntemuksesi, ei, Kristus itse on rauhasi.

Kaikki muu voi hävitä. – Mitä kirkkaammin Hengen valo valaisee meidän kääntymystämme, pyhitystämme, rukouksiamme ja kaikkea muuta meissä itsessämme, sitä horjuvammaksi rauhamme käy. Mutta mitä kirkkaammin Hengen valo valaisee Kristusta, sitä ihanammaksi ja järkkymättömämmäksi tulee kristityn rauha.

Kristuksen itsensä täytyisi ensin muuttua, ennen kuin meidän rauhamme voisi järkkäyä. Hänen työnsä täytyisi tuhoutua, ennen kuin meidän rauhamme voisi hävitä. Kristuksen itsensä täytyisi siirtyä pois Jumalan valtaistuimelta, ennen kuin meidän rauhamme voisi häipyä. Mutta sinne Jumalan oikealle puolelle on Kristus istunut *ikuisiksi ajoiksi*, ja sen tähden rauhammekin on ikuinen, jos vain pysymme hänessä.

Pimeyden ja rauhattomuuden keskellä on kristityn rauha aina muuttumaton; sillä Kristus on meidän rauhamme.

Fredrik Wislöff: Levähtäkää vähän. Kymmenes painos, 70 tuhatta, 1955.

Jumalan valtakunnassa sinun ei tarvitse olla jotakin

Eräänä päivänä luin taas tuon pienen kertomuksen lesken rovosta Markuksen evankeliumissa. Jäin jälleen ihmettelemään, miten Jeesus aina näyttää huomanneen pieniä ja vähäpätöisiä asioita ja arvioi niitä usein aivan toisin kuin ihmiset. Tässäkin tapauksessa hän näki leskivaimon kourassa olleet ”kaksi pientä lanttia”, joiden kilahdus tuskin kuului mihinkään, kun ne putosivat uhriarkkuun.

Juutalainen historioitsija Josefus kertoo, että Jeesuksen aikaan Jerusalemin tempelissä oli ns. naisten esipiha, jossa oli kolmetoista uhriarkkua. Niihin sai panna rahaa tempelien ylläpitoa varten. Tällä pihalla tai pikku torilla sattui tämä tapaus, josta Markus kertoo.

Lienevätkö opetuslapset edes huomanneet leskivaimoa ja hänen käyntiään torilla uhriarkun luona? Emme tiedä, mutta sen me tiedämme, että Jeesus kiinnitti heti opetuslastensa huomion tuohon naiseen ja siihen, mitä hän oli tehnyt. Jeesus myös käytti tilannetta hyväkseen ja opetti seuraajilleen keskeisen Jumalan valtakunnan asian. Opetus nousee näistä Jeesuksen sanoista: ”Tämä köyhä leski pani uhriarkkuun enemmän kuin yksikään toinen.”

Tässä tapahtumassa tulee esille se ihmeellinen Jeesuksen ominaisuus, että häntä ei voi lumota suurilla numeroilla tai ”suurilla” ihmisillä, rikkaudella, arvovalalla, korkeilla asemilla tai vaelluksen pyhyydellä ja elämän onnistumisilla. Hän näkee yhtä lailla pienet numerot, pienet summat, ”pienet” ihmiset, mitantäyttämättömät, syntiset, tavalliset tuntemattomat ihmiset, joilla ei ole yhteiskunnassa korkeaa asemaa tai arvovaltaa.

Tämä Jeesuksen ominaisuus antaa toivon kaikille pieneksi itsensä kokeville ihmisille, niille, joilla ei ole mahdollisuuksia ”tehdä suuria”, itse asiassa kaikille ihmisille mukaan lukien kaikki syntiset, jotka ajattelevat, ettei kukaan heistä välitä eikä kukaan ole heidän asioistaan kiinnostunut.

Itse asiassa se Jeesuksen ominaisuus, joka tässäkin tapahtumassa tulee esille, on näkyvillä koko hänen toimintansa ajan. Se lyö leimansa kaikkeen, mitä hän teki ja opetti. Herralla oli aina silmää sille, joka ei ollut mitään ja sille, jolla ei ollut mitään.

Ajattele vaikka hänen vertauksiaan! Jeesuksella oli silmää nähdä rakkaudella köyhä sairas Lasarus kadulla rikkaan miehen portin pielessä. Hän näki esikuvallisen sen halveksitun publikaanin, joka tempelien takaosassa anoi syntejään anteeksi, hän näki sadan lampaan laumasta omille teilleen lähteneen lampaan arvon, hän näki lempeällä katseella omaisuutensa hävittäneen tuhlaajapojan jne. Aivan ihmeellistä!

Ja ajattele, minkälaiset olivat ne ihmiset, jotka saivat häneltä avun. Ensimmäinen ihminen, jonka kanssa Jeesus ylipäänsä keskusteli julkisen toimintansa alussa oli jumalanpalvelukseen osallistunut riivattu mies. Ja viimeinen, jonka kanssa hän keskusteli, oli rikoksistaan tuomittu ryöväri Golgatalla.

Näiden kahden ihmisen väliin mahtui suuri joukko muita, joita Jeesus auttoi. Jeesukselta saivat avun pahojen henkien vaivaamat, kotikylästään pois ajatut miehet hautaluolastossa Gadaran alueella, 12 vuotta verenvuotoa sairastanut halveksittu nainen, 38 vuotta sairastanut mies Betesdan lammikon pylväskäytävässä, pahan

hengen vaivaama mykkä, itkevä kanaanilaisvaimo, joka kuului juutalaisten kiroamaan epäpyhään kansaan, kuunvaihetautinen poika, nainen joka vietti kotikaupungissaan syntistä elämää, aviorikoksesta kiinni otettu nainen, kuuden miehen kanssa elänyt nainen Sykarissa jne.

Luettelo ei ole täydellinen, mutta jo tämänmittaisena se näyttää, miten Jeesus piti huolta halveksituista, hylätyistä, avuttomista, syntisistä ja tuomituista ihmisistä, ”pienistä” ihmisistä.

Sinun ei tarvitse olla kaikkien tuntema ja monien kiittämä, varakas, terve ja hyvin elänyt hurskas kristitty voidakseni toivoa, että Jeesus huomaisi sinut. Syrjään joutuneilla, syrjään sysätyillä, syrjityillä, pienillä, unohdetuilla, halveksituilla, syntisillä ihmisillä oli ja on suuri arvo Jeesuksen silmissä.

Muistathan, mitä Jumala sanoi Hesekielin kautta: ”Minun lampaani ovat joutuneet petojen saaliiksi. Minun lampaani ovat joutuneet kaikenlaisten petojen suihin, koska kukaan ei ole niitä kainnut, koska paimeneni eivät ole tunteneet murhetta niistä.” Ihmisten hätä ja ahdistus koskevat Jumalaan.

Hesekiel jatkoi: ”Näin sanoo Herra Jumala: Minä etsin itse lampaani ja pidän niistä huolen. - - Minä kaitsen itse lampaitani ja vien itse ne lepäämään - - Minä etsin eksyneen ja tuon takaisin laumasta harhautuneen, minä sidon murtuneen jalan, minä hoivaan uupunutta, ja vahvat ja lihavat minä pidän kurissa. Minä kaitsen laumaani niin kuin sitä tulee kaita.”

Tällainen on Jumala. Tällainen on Jeesuksen tehtävä. Siksi hän johdonmukaisesti etsiytyi sinne, missä ihmiset olivat väsyneitä, yksin, eksyneitä, langenneita, heikkoja, toisten lyömiä. Hän etsiytyi sinne, missä elettiin lankeemusten ja rikkomusten tuskassa. Hän hakeutui sinne, missä ei jaksettu enää nousta eikä toivoa. Hän istuutui syömään syntisten ja publikaanien

kanssa. Ja kun häneltä kysyttiin, miksi hän kulki niin paljon juuri pienten ja vähäpätöisten ja heikkojen seurassa, hän vastasi, että hän oli tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä oli kadonnut.

1. korinttilaiskirjeessä apostoli Paavali kirjoittaa tästä Jumalan valtakunnalle ominaisesta asiasta näin: ”Mikä maailmassa on hulluutta, sen Jumala valitsi... Mikä maailmassa on heikkoa, sen Jumala valitsi... Mikä maailmassa on vähäpätöisiä ja halveksittua, mikä ei ole yhtään mitään, sen Jumala valitsi...”

Juuri näin kävi uhriarkunkin luona. ”Monet rikkaat antoivat paljon... köyhä leski pani arkuun kaksi pientä lanttia.” Ja heti Jeesus kutsui opetuslapset kokoon ja muistutti heitä siitä, miten Jumalan valtakunnassa vähäisellä on suuri arvo. Jeesus valitsi köyhän lesken ja hänen kaksi lanttiaan esikuvaksi kaikille.

Lohduttakoon tämä sinua, joka koet itsesi arvottomaksi. Lohduttakoon tämä sinua, joka koet itsesi kelvottomaksi muiden rinnalla. Lohduttakoon tämä sinua, jota synnit kiusaavat. Jeesus näkee sinut, vähäisen. Jeesus näkee sinut syntinen. Ja hän näkee sinut pelastamisen arvoisena. Hän rakastaa sinua. Hän uskoo, että hänen sovituskuolemansa riittää sinun elämäsi pelastamiseen, minkälainen elämä se sitten lieneekään.

Koska hän itse uskoo ristinkuolemansa riittävyteen, hän sanoo sinulle, pienelle, mitan täyttämättömälle, riittämättömyyden tunnosta kärsivälle, omantunnon syyttämälle, ihmisten ohittamalle:

”Minä vannoin, etteivät Nooan ajan vedet enää koskaan tulvisi maan yli, ja nyt minä vannon, etten enää sinuun vihastu enkä sinua soimaa. Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi.”

Per-Olof Malk

Toivo ja Jumala

Tähän aikaan kuuluvat ahdistus, murhe ja kipu. Elämistä rajoittavat sairaudet. Synti painaa meidät kerta toisensa jälkeen alas. Jokainen meistä ymmärtää, kuinka todet ovatkaan Jeesuksen sanat: ”Maailmassa te olette ahtaalla...” (Joh. 16:33). Kukaan meistä ei pääse elämän painoa pakoon.

Meille menetysten ja murheiden keskellä kulkeville apostoli Paavali kirjoittaa merkitykselliset sanat: ”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, olemme sääliävimpiä kaikista ihmisistä” (1. Kor. 15:19).

Apostolin mukaan ihmisen on siis mahdollista panna toivonsa Kristukseen vain ajallisia asioita silmällä pitäen. Tämä haastaa meidät itsetutkiskeluun: Olemmeko panneet toivomme Jeesukseen vain tätä aikaa varten? Pyydämmekö me Jumalalta apua ajatellen ainoastaan maallista onnea? Nämä kysymykset vaativat meitä vastaamaan siihen, onko Jumala vain väline, jonka avulla me uskomme selviävämme ajallisista vaikeuksista?

Jumalan rakkaus

Jumala on antanut ihmiskunnalle kymmenen käskyä. Ensimmäinen niistä kuuluu: ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi... Sinulla ei saa olla muita jumalia.” (2. Moos. 20:2-3.) Tämä käsky edellyttää uskoa Jumalaan, joka on ilmoittanut itsensä Raamatussa ja joka on tullut ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Mikään ei saa ottaa elämässämme pyhän ja armollisen Jumalan paikkaa. Jumala ei siedä rinnalleen mitään muita jumalia. Tämä maailma tai ajallisen elämän tavoitteet eivät saa muo-

dostua epäjumalaksi, jota palvomme päivin ja öin.

Viime kädessä juuri tästä käskystä on Paavalin korinttilaiskirjeen sanoissakin kyse. Annammeko me Jumalan olla Jumala – ikuisen elämän lahjoittaja, Kristuksessa puolestamme kuollut Herra ja syntien sovittaja? Emme saa panna toivoa Jumalaan pelkästään tämän elämän ajaksi. Jumala haluaa olla meidän toivomme niin tätä aikaa kuin tulevaakin ajattomuutta varten. Hän haluaa kulkea rinnallamme. Hän tahtoo pelastaa meidät. Kristus haluaa, että käännyimme hänen puoleensa juuri tänään kaikissa asioissa.

Kristus ei käänne ketään pois luotaan. Hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Kun panemme toivomme Kristukseen, hän pelastaa meidät ja antaa meille rauhan. Juuri silloin toteutuvat Johanneksen evankeliumin edellä mainittuun jakeeseen tallennetut Jeesuksen sanat: ”Olen puhunut tämän teille, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”

Toivon paneminen Kristukseen ikuisen elämän asiassa ei merkitse sitä, että me luopuisimme rukoilemasta Jumalaa ajallisissa asioissa. Jumala haluaa, että me käännyimme ja hän antaa meille parasta. Luottakaamme siihen. Pankaamme toivomme hänen puoleensa. Hän tahtoo, että me panemme kaikessa toivomme häneen, hänen hyvyyteensä ja hänen ihmisrakkauteensa. Hän tietää, mikä milloinkin on häneen.

Markus Malk

7. valtakunnallinen Kristus-juhla Laukaassa 6.-7.8.2011.

Risti – lain ja evankeliumin täyttymys

Paikka: Vuojärven rannalla sijaitseva **kurssi- ja hotellikeskus Vuolake**, 24 km Jyväskylästä pohjoiseen. Uimarannantie 2. Tutustu paikkaan kotisivullamme www.evank.org olevan linkin kautta. Jyväskylän matkailukeskuksesta lähtee linja-autoja, jotka pysähtyvät Vuolakkeen portilla. Tarvittaessa järjestämme kuljetuksen kaupungista.

Lauantai 6.8.

11.00 Tulolounas

12.00 Avaus.

Risti – lain ja evankeliumin täyttymys. *Jouko Nieminen.*

13.30 Armo – kadotettu aarre. *Jaakko Pirttiaho.*

Luennon jälkeen keskustelua Jaakko Pirttiahon mahdollisesta siirtymisestä kokotoimiseen Jumalan valtakunnan työhön EVOP:n työntekijänä.

14.30 Kahvi

15.30 Pronssikäärme (4. Moos. 21:4-9). *Hermod Hogganvik, Norja.*

17.00 Päivällinen

18.15 Luottavainen pääsy Jumalan luo (Ef. 3:12). *Liisi Jokiranta*

19.30 Vanhojen herätysliikkeitten laulujen sanomaa. *Paavo Suihkonen* kertoo laulujen synnystä, sanoittajista ja laulujen sisällöstä. Laulamme yhdessä. Iltaapala, grillinuotio ulkona, jos sää sallii. Laulamista jatketaan.

Sunnuntai 7.8.

8.30 Aamiainen

9.00 Pyhäaamun sana: ”Kaikki he etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä Kristuksen Jeesuksen on” (Fil. 2:21). *Hermod Hogganvik, Norja.*

10.30 Pyhäaamun säveltuokio. Holopaisten veljesten pieni konsertti.

11.00 Lounas

12.15 Mitä on ”evankeliumin puolustaminen ja vahvistaminen”? (Fil. 1:7)
Juhani Aitomaa.

13.15 Vastauksia jätettyihin kysymyksiin.

14.00 Elämä evankeliumista. *Per-Olof Malk.*

Kakkukahvi merkkipäivien johdosta.

Lyhyitä puheenvuoroja. Vapaa sana. Holopaiset laulavat.

Laulu ja musiikki juhlan aikana: *Saara Mörsky (säestys), Martti ja Erkki Holopainen.*

Myös päiväkävijöitä pyydetään ystävällisesti ilmoittautumaan ruokailuvarauksen vuoksi. Ilmoittautuminen puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Mahdolliset erikoisruokavaliot ilmoittautumisen yhteydessä. – Samasta puhelinnumerosta saa juhlaan liittyviä lisätietoja. **Tervetuloa!**

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Yhteistyöryhmä

Liisa Kaaresoja
Sinikka Laamanen-Rasimus
Ceta Lehtniemi
Erkki Mujunen

Armon pilkahduksia runopoluuiltamme

Kirjassa on 26 runoa. Kaunis, monipuolinen Ceta Lehtniemen ja Liisa Kaaresojan kuvitus. Hoitavaa tekstiä. Kovakan-
tinen taidekirja. Hinta 20 e.

Tilaukset os. ceta.lehtniemi@fimnet.fi tai EVOP postimyynti. Hintaan lisätään postin perimä lähetysmaksu.

Armopiirit ovat paikkoja minne mennä

Jyväskylän seudun ja Turun armopiirien kokoontumisista **ensi syyskaudella** voi Jyväskylän osalta kysyä Paavo Lievoselta puh. (014) 633 334 ja Turun osalta Anja Niemeltä puh. 040 1960 959.

Katso tulevat tilaisuutemme

kotisivuiltamme os. www.evank.org.

Tulossa olevia kokouksia:

24.9. Hyvinkää. Uudenmaan Kristus-päivä.

15.10. Espoo. Helsingin seudun Kristus-päivä.

29.-30.10. Paltamo. Pohjois-Suomen Kristus-päivät.

Evangeliumin opintoyhdistys ry

Yhdyshenkilöitä ja kirjamyyntipisteitä

Seuraavat henkilöt palvelevat Evankeliumin opintoyhdistyksen yhdyshenkilöinä alueellaan. Osalla heistä on myös kirjamyyntipiste, josta kirjojamme ja CD-luentojamme voi ostaa ja tilata.

Pohjois-Suomi (myös myynti):

Heli Koivisto: puh. 0408280299, sähköp. heli.koivisto@pp.inet.fi

Seija Hauhia: puh. 0405793273, sähköp. Seija.Hauhia@luukku.com

Savo (myös myynti):

Maire Lyytinen, puh. 040 827 7119, sähköp. maire.lyytinen@pp.inet.fi

Pohjanmaa:

Katri Juntunen puh. 044 0263901, sähköp. katri.juntunen@kotinet.com

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Ei 70-vuotisseminaaria

Lehtemme viime numerossa mainittu Per-Olof Malkin 70-vuotisseminaari, jota alustavasti oli ajateltu ensi syyskuuksi, on peruttu. Merkkipäiväkahvit juodaan Kristus-juhlan päätöstilaisuudessa Laukaassa 7.8.2011.

Evankeliumin opintoyhdistys toivottaa ystävät tervetulleeksi Kristus-juhlaan Laukaaseen 6.-7.8.

Mahdollisten kukkien tms. sijasta Malk toivoo, että Evankeliumin opintoyhdistystä muistettaisiin lahjoituksella. Yhdistyksen talous on kesän ajan ollut hyvin tiukka ja pienikin apu otetaan vastaan suurella kiitollisuudella. 70-vuotislahjan viitenumero on 70001.

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Lehtemme pyritään julkaisemaan parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. lokakuussa.

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928
Tuki työlle (Lupa POHADno/2010/483)
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampo pankki)

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82

Internet kotisivut ja opetusmateriaali
SUOMEN EVANKELIUMIKOULU
Opintopaikka netissä. www.evank.org
 webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

8. vuosikerta.
 Lehti on taloudellisesti yhdistyksen ystävi-
 en ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut leh-
 den numerot ovat luettavissa kotisivuillam-
 me Internetissä Adobe pdf-muodossa
 osoitteessa www.evank.org.

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2011

Toimimme taloudellisesti lehtemme lukijoiden varassa. Kiitos tuestanne!

Saajan. tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	TILISIIRTO GIRERING 70-vuotisjuhlakeräys Viite 70001
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	Lupa POHADno/2010/483 Käytä viitenumeroa, kiitos!
Maksaja Betalar		1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1850 Ajankoht. teologia v. 2011 1863 Ajank. teol. <i>kestotilaus</i>
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr
Tilityt nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag
		Euro

Anteeksiantamuksen suuri ovi on vielä auki

Olen kokenut, että minun tehtäväni on vieläkin, vaikka olen jo iälliseksi tullut, vakuuttaa ihmisille, että suurin ovi, anteeksiantamuksen ovi, on auki. Koen ihan etuoikeutena julistaa, että *Jumalan Pojan veri puhdistaa kaikesta synnistä*: minä en ole takarajaa löytänyt. Ei ole sellaisia syövereitä, joista ei olisi siltä Jumalan kirkkauteen. Jumalan laupeus on mittaamaton ja järjelle käsittämätön.

Haluan olla sellainen ihminen, että voin ottaa syliini niitä, jotka tätä armoa tarvitsevat; että minun luonani ihminen uskaltaa tunnustaa, että näin on käynyt. Siihen kipuun ja painoon saan rukouksessa jakaa anteeksiantamuksen voidetta. Olen kiitollinen Herralle, että edelleen melkein joka päivä joku on luonani siunattavana.

Minulla on usein sellainen tunne, että minun tehtäväkseni on annettu koota sirpaleita ja näitä rakkaita saviastioita sellaiseen kuntoon, kuin ne ovat olleet ennen sirpaleiksi menemistä. Jokaisella on tietty tehtävänsä. Näistä tahratuista sirpaleista on koottava taas sitä kaunista astiaa, joksi ne on tarkoitettu. Sen tekee vain anteeksiantamus, Jumalan armo, mutta Jumala käyttää meitä pieniä ja vajavaisia ihmisiä apunaan. - -

Mutta pian minun lähtöni aika on tullut. - - Vielä haluaisin kuitenkin vakuuttaa, että Jeesuksen antama usko kestää silloinkin, kun kaikki muu viedään meiltä. Elävä

usko ei ole kova, vaan se vavahtelee, vapisee ja pelkää. Älä sano, ettei elävä usko tee niin! Jeesuksen antama usko on sellainen usko, joka vavahtelee Jumalan pyhyiden edessä ja jonka täytyy yhä uudelleen painua alttarin alle sanoen: ”Herra Jeesus, armahda minua. Herra Jeesus, kätke minut armohaavoihisi.” - -

Taivaallinen Isä, kiitos, että saamme olla käsi Sinun kädessäsi ja uskoa, tuntea ja tietää, että Sinä kannat meidät perille saakka.

*Minä tahtoisin nähdä jo määränpään
– edes lyhyen välähdyksen –
jalokivet kirkaissa väreissään,
ja kuulla sen ylistyksen,
kun pyhät laulavat kunniaa
Ja tuovat Herralle kruunujaan.
Yksi silmäys minulle riittää,
Ja sieluni autuutta kiittää.*

*En nähdä voi, minä tiedän sen,
vain joskus hengessä kuulen.
Olen takana ajan verhojen
mutta lähellä, niin minä luulen.
Kun uskoni päämäärä aukeaa,
minun silmäni kaiken nähdä saa,
Mitä kaipasin katsella tiellä.
On autuus kotona siellä.*

*Hilja Aaltonen (1907-)
Otteita kirjasta Rukouskirja, joka julkaistiin Aaltosen 100-vuotisjuhlavuonna 2007*